

POLIBEK SMRTI

Barbora Voláková

Zpočátku si ho nevšimla, byla zabraná do rozhovoru s Alis. Tedy, převážnou většinu jejich dialogu obstarávala její zrzavá kamarádka sama.

„No a potom jsem už nevěděla, o čem si s ním mám povídat a připadala jsem si trochu trapně...“

Elian si zrudně natočila pramínek svých světle hnědých vlasů na prst. Měla Alis ráda, jen občas nechápala, jak může vydržet tak dlouho povídat. I když to mělo i své klady. Pokud sem tam vhodně přikývla, mohla se nerušeně věnovat svým myšlenkám.

Ani nevěděla proč, pohlédla na protější stranu ulice, kde stál kostel, ve kterém se už léta mše nesloužily. A ztuhla. Za oknem stál muž, kterému mohlo být sotva něco přes dvacet. Hleděl přímo na ni.

Byl krásný, až děsivě krásný. Tmavě hnědé vlasy mu rámovaly mramorově bílý obličej, jež se zdál být téměř kamenný. Kdyby nebylo těch očí. Přestože byly tak tmavé jako nejčernější noc, zároveň byly i tím jediným, co jeho ledové tváři dávalo život.

Elian přestala vnímat Alisin hlas a všechno kolem. Měla pocit, jako by se celý svět zmenšil a zůstali tu jen oni dva. Nedokázala myslet na nic jiného, plně se ztrácela v černi jeho hypnotizujících očí. Vzápětí uslyšela v mysli hlas. „Všechno nejlepší k narozeninám, Elian.“

Celou dobu nepohnul rty, ale věděla, že to jsou jeho slova. Pak už nedokázala unést sílu jeho pohledu a uhnula očima. V tu chvíli ten zvláštní pocit zmizel, znovu na ni dolehl hluk ulice

a uvědomila si, že jí Alis mává rukou před očima.

„Hej, vnímej mě! Vždyť mě vůbec neposloucháš!“

Elian zamrkala a trhla hlavou. „Jo, poslouchám,“ přikývla roztržitě. „Co jsi říkala?“

Aniž by ji zajímala odpověď, pohlédla do okna kostela, ale onen muž tam nebyl.

Myslela na něj po celý zbytek dne. A stále se nemohla zbavit pocitu, že ho zná. Zároveň však neměla ponětí, kdo to je. Jak tedy mohl vědět, že jí před nedávnem bylo patnáct? Jak mohl znát její jméno?

Stále měla před sebou jeho oči, i když ležela v posteli a zírala do tmy. Nedokázala usnout, jeho pohled ji propaloval a nedopřál klidu. Vstala, potmě došla k balkónovým dveřím a odhrnula záclonu. Přestože venku pršelo, otevřela a vyšla na balkón. Ihned ucítila závan studeného větru

a vlasy jí zavířily kolem hlavy. Vítr si pohrával i s její noční košilí a podlaha ji studila do bosých nohou. Navzdory tomu přešla k zábradlí a zlehka na něj položila ruce. Přejížděla pohledem spící domy a vychutnávala si tu kouzelnou chvíli. Nevadilo jí, že déšť smáčí její vlasy i celé tělo. Milovala noc a tmu.

Náhle se zablesklo a v dálce se ozval hrom. Zachvěla se a nebyla si jistá, že to způsobil pouze chlad. Bouřky se nikdy nebála, v tomhle však cítila něco víc. Uslyšela další zahřmění a rozhodla se, že se vrátí dovnitř. Otočila se ke dveřím, když vtom postřehla koutkem oka rychlý pohyb. Zděšeně pohlédla na to místo, ale nikdo tam nebyl. Jen listy stromů se kývaly se větrem. Oddychla si a pokusila se zklidnit svůj zrychlený dech. Najednou však celou zahradu ozářil blesk. A v té nepatrné chvíli uviděla na trávníku nejasnou siluetu člověka. Vzápětí jí nitro zaplavila jakási podivná vlna a uslyšela hlas, stejně ledový i vlídný jako dopoledne.

„Přijď,“ opakoval stále. „Přijď.“ To jedno slovo na ni doléhalo ze všech stran, zcela ji ochromilo. Přitiskla si ruce na uši, ale ten hlas tu byl pořád.

„Dost!“ vykřikla a pak se propadla do tmy.

Když se probírala, slyšela už jen tlukot svého srdce. Ležela na studené podlaze balkónu a kapky deště se jí na tváři mísily se slzami.

Kdyby ráno neměla mokré vlasy, mohla by si myslet, že to všechno byl jen zlý sen. Avšak déšť jí usvědčil, tohle byla realita.

„Přijď...“ šeptala si pro sebe, „ale kam?“

V hloubi duše to však věděla. To muž z kostela ji volal. A přestože jí to přišlo jako ta nejšílenější věc, co kdy udělala, rozhodla se, že přijde. Musela se o něm dozvědět víc. Mátl ji a zároveň neuvěřitelně vzrušoval. Prostě musela přijít.

Když však pozdě dopoledne stanula před dveřmi kostela, nebyla si svým rozhodnutím tolik jistá. Ale teď už nemohla jít zpět. Vzala za kliku a s překvapením zjistila, že je odemčeno. Dveře se pomalu, skřípavě otevřely a Elian váhavě vešla dovnitř.

Rozhlédla se, ale nikoho neviděla. I v tom strašidelném přítmí ji zaujala nádherná výzdoba. Kostel byl barokní, proto bylo všude plno baculatých andělíčků pokrytých prachem. Někomu možná připadali kýčovití, ale Elian se líbili.

Přistoupila k lavici a vzala do ruky zpěvník, co tam před lety někdo zapomněl. V tom okamžiku se ohromné dveře s rachotem zavřely a Elian vylekaně upustila knihu na zem.

„Vítám tě, Elian.“ Ten ledový hlas! Dívka se roztřásla, jakmile ho uslyšela promluvit. Nikde ho však neviděla.

„Kde jsi?“ zeptala se vystrašeně.

„Jsem tady,“ odpověděl a jeho nebezpečný smích se rozléhal prázdným kostelem. Potom vystoupil zpoza sloupu. Byl to on! Tak bledý jako krásný, s hnědými vlasy po ramena a s těma očima, co ji tak uchvacovaly. Na sobě měl černý plášť,

vlastně byl celý v černém.

Zatímco na něj omámeně zírala, přišel blíž a jemně si její vlasy promnul mezi prsty. Pak jí pohlédl do očí, usmál se – a Elian se div neskácela na zem. Musíš se vzpamatovat, napomenula se v duchu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se nejistě.

Zamyslel se. „Můžeš mi říkat třeba...Matthew.“

„A odkud mne znáš?“ pokračovala.

Zasmál se, tentokrát už ne zle, ale přívětivě. „Známe se už velmi, velmi dlouho,“ odpověděl

a pak dodal: „Setkali jsme se v každém z tvých minulých životů.“

„Minulých životů?“ zopakovala Elian nevěřícně.

„Nezáleží na tom, zda na ně věříš, či ne,“ řekl tiše. „Setkali jsme se – na konci každého z nich.“

Kdyby se více soustředila na jeho slova, možná by postřehla jakýsi varovný tón. Teď však šlo všechno mimo ni. Dokázala vnímat jen to, že ji drží za ramena a náhle se cítila ospalá.

„Kdo jsi?“ hlesla. Sama nevěděla, proč se zeptala, a překvapilo ji, když odpověděl.

„Anděl pekel,“ zašeptal tajemně a jeho černé oči jí pronikali do samých hlubin srdce. Nemyslel to jako vtip, uvědomila si a po zádech jí přeběhl mráz.

Než se stačila na cokoli dalšího zeptat, zlehka jí přešel prsty po tváři. Elian zavřela oči a než usnula, slyšela jeho tichá, smutná slova: „Spi sladce...“ Pak už neslyšela nic.

Probudila se doma ve své posteli. Kolem byla tma, a když se natáhla, aby rozsvítila lampičku, o něco zavadila. Vedle ní ležela růže. Černá růže.

Celý následující týden si připadala jako ve snách. Nemohla myslet na nic jiného, než na Matthewa. Kdykoliv šla kolem kostela, hledala jeho tvář v oknech, ale marně. Nespatřila ho, ani jednou. Zkusila se dostat dovnitř, ale dveře byly zamčené.

Chyběl jí, každým dnem víc a víc. Toužila se znovu zahledět do těch očí, znovu slyšet jeho hlas. Každý večer sevřela v dlaních tu zvláštní růži, ve spánku šeptala jeho jméno a ráno měla tváře zmáčené slzami.

Musela se s ním setkat. A jednou v noci, když se marně pokoušela usnout, to už nevydržela. S vědomím, že je to naprosto bláznivé a nepochopitelné, si přes noční košili přehodila bundu, protože venku pršelo, rychle si nazula boty a nepozorovaně vyšla do noci.

Ke kostelu doběhla za chvíli. Obrovské dveře byly stále zamčené, Elian však byla přesvědčená, že Matthew je uvnitř. Proto zabušila, a když se nic neozvalo, vykřikla: „To jsem já! Otevři, prosím!“

Když vzápětí uslyšela v mysli jeho hlas, už ji to nepřekvapilo. „Ne, Elian,“ řekl však přísně a dívka ztuhla. „Vrať se domů. Vrať se a zapomeň na mě.“

„Matthewe! Otevři, prosím!“ křičela nešťastně, neschopna uvěřit tomu, co jí právě řekl. A možná právě proto vyslovila to, co by se jinak neodvažovala si přiznat. „Matte,“ hlesla, „vždyť já tě miluji.“

Chvíli bylo ticho a Elian se do očí draly slzy zoufalého smutku. Náhle se však dveře otevřely a stál před ní on. „Neměla jsi sem chodit,“ zašeptal zničeně a jeho černé oči byly plné bolesti. Pak se jeho obličej trochu rozjasnil a dodal: „Ale rád tě vidím.“

Elian se pousmála a objala ho. „Chyběl jsi mi. Proč ses neukázal?“

Uhnul pohledem a místo odpovědi zavřel dveře. Potom se k ní otočil a řekl soucitně: „Máš úplně mokré vlasy. A musí ti být zima. Pojd,“ vzal ji za ruku a dovedl k lavici. „Posad se,“ vybídl ji a sám se posadil vedle ní. Pak roztáhl svůj černý plášť a jeden konec přes ni přehodil. „Nemáš studené ruce?“ zeptal se vlídně a sevřel je mezi své.

„Děkuju,“ usmála se Elian vděčně a opřela si hlavu o jeho rameno. „Už je mi líp.“ Zavřela oči a naslouchala bubnování deště. Nejspíš na chvíli usnula, protože když oči znovu otevřela, ležela na lavici a Matthew vedle ní nebyl. Vylekaně se posadila, ale pak ho uviděla stát vedle a uklidnila se.

„Už bys měla jít,“ promluvil. „Aby tě doma nehledali.“

Vstala a popošla k němu. „Děkuju za tu růži. Je vážně nádherná.“ Objal ji kolem ramen a dovedl ji ke dveřím. A najednou si Elian byla jistá, že ho vidí naposledy.

„Polib mě,“ hlesla.

„Elian,“ zašeptal varovně, „opravdu to chceš?“

„Ano,“ vydechla a pohlédla do těch úchvatných očí. Matthew ji sevřel do náruče, sklonil se k ní a něžně přitiskl své rty na její.

V tu chvíli Elian zemřela.

Když všichni odešli, přistoupil k jejímu hrobu záhadný, bledý muž v černém plášti. Nikdo ho neviděl, přestože stál po celou dobu pohřbu mezi lidmi. Nikdo neviděl to trápení v jeho černých očích.

Poklekl a po tvářích mu stékaly slzy. „Odpusť, Elian,“ zašeptal zdrceně. „Musel jsem to udělat.“ Zlehka políbil její fotografii a dodal: „Říká se, že láska je silnější než smrt. Ale co když se Smrt zamiluje?“

Než odešel, položil jí na hrob růži. Černou růži. Byla převázána rudou stuhou, na které ozdobnými písmeny stálo: „Spi sladce...“